

Bývá jaro, když kvetou vřesovce?

Stanislav Wieser, Karlovy Vary

6. dubna roku 1968 jsem rychle stoupal z Bečova k Dominově skalce čerstvě zasněženou krajinou. Podle vřesovců již rozkvetlých v karlovarských zahrádkách, jsem čekal, že pokvetou také na Dominově skalce, kde jsem je viděl v předchozích letech. Slunce prosvítalo mezi mraky a oblačnost se rychle rozplývala. V měchovém fotoaparátu na skleněné desce jsem měl kazetu se svitkovým filmem na diapozitivy 6 × 9 cm. Bylo to prvně, kdy jsem si takový film mohl v prodejné foto-kino koupit díky nastalému „pražskému jaru“.

Na severní straně skalky jsem postavil stativ mezi zasněženými pahrbky s nádherně kvetoucími vřesovci. Změřil jsem expoziční parametry a opakovat jsem si postup řady úkonů až ke stisku drátěné spouště aparátu. Nepřipouštěl jsem si pomyšlení, že bych exponoval další z drahých snímků. Ten druhý jsem chtěl pořídit na Křížcích. Jenže jsem se zdržel na pláních nad Prameny, kde se v podbíživém světle toho odpoledne tyčil les bolševníků. Použití stativu umožnilo další

jediný snímek, který mě zachytil po krátkém běhu samospouště v pozici téměř aranžované mezi suchými lodyhami, ovšem spíš náhodou. Na další snímky nezbyl čas, spěchal jsem na vlak domů. Oba ty snímky jsem poslal do redakce časopisu Živa. V těch letech bylo podmínkou pro reprodukování barevných fotografií dodávat snímky na diapozitivním filmu šířky minimálně 60 mm. Vřesovce byly publikovány na 3. straně obálky Živy č. 2/69, les bolševníků na 4. straně obálky. Diapozitivy jsem dostal z redakce zpět, ale snímek s vřesovci byl poškozen vyrytím soutiskové značky do pozadí za vřesovci. Tenkrát se diapozitivы neskenovaly, ale zhotovovaly se z nich chemickou cestou tři barevné výtažky na filmy se soutiskovými značkami.

Po několika letech, kdy Honza Harvánek zprostředkoval ve slovenské tiskárně v Martine zhotovování barevných obálek pro Arniku, vyhledal jsem tyto diapozitivы, aby se mohly objevit v tisku pro milovníky Slavkovského lesa. Na zadní stranu obálky Arniky 4/1983

se tak dostal snímek vřesovců na Dominově skalce s vyretušovanou značkou na pozadí lesa u cesty ke Zlatému boru. Při pořizování snímku jsem považoval právě viditelné pozadí za důležité, aby bylo patrné širší prostředí kvetoucích vřesovců. Nyní je to dokument stavu, který vymizel nejen tím, že zvěř vřesovce na této lokalitě vyžrala.

V některých pozdějších letech jsem se připravoval, abych na Křížcích pořídil snímek podobný tomu z Dominovy skalky v roce 1968. K takovému snímku je potřebný souběh několika důležitých podmínek – mezi nimi trvání jarních teplot, náhlé nasněžení několikacentimetrové vrstvy, průsvity slunce a nakonec čas dostat se na správné místo. Za desítek let čekání se stalo, že vřesovce kvetly třeba v lednu, nebo v nedávných letech jen řídce rozkvetly po žíru lesní zvěři, zůstávaly jen za drátěným pletivem pokusných oplůtků. Nenastával souběh aspoň těch nejdůležitějších podmínek pro fotografii srovnatelnou s působivostí té někdejší.

Letos, kdy byla zima sotva patrná, rozkvetly vřesovce na celkově oplocené ploše Křížků ve druhé polovině února. Předpověď počasí, která se po půl století velmi zpřesnila, dala mi naději na vytoužený snímek. Když jsem se blížil 27. února k zasněženému návrší Křížků, občas je prozářilo slunce. Studený vítr zavál většinu trsů vřesovců, ale jiné se skvěly na nezaměnitelném pozadí. Čekal jsem, zahříván nadějí, že slunce na vybraný záběr zasnívá a nějaký snímek se podaří, ale slunce na žádné

Kvetoucí vřesovec pleťový v národní přírodní památce Křížky, 27. 2. 2020. Obě fotografie Stanislav Wieser.

z jedinečných míst nezavítalo. Dalších 52 let čekat nemohu, nějaký z pořizovaných snímků snad obstojí srovnání s mým prvním takovým. Při mém návratu blátivou cestou do Bečova slunce prosvítalo. Tak tomu bývá... ■

KRÁTKÉ ZPRÁVY

■ **Nová naučná stezka Vysoká Štola – Oldřichov** byla pro veřejnost otevřena 12. října 2019. Pozůstatky těchto zaniklých sídel jsou nyní převážně chalupářskými osadami ve správním území města Nejdku v Krušných horách. Stezka prochází oživenými i zapomenutými cestami v území málo známém i pro mnohé Nejdečany. Část stezky využívá stávající turistickou žlutě značenou trasu, která z centra Nejdku směřuje do hor kolem

Trousnice (951 m). Naučná stezka má však počátek níže v údolí Limnice, kde jsou nejdecká sportoviště. Nástup na ni je za halou u tenisových kurtů. Je značena zelenobílým čtvercem po okružní trase dlouhé 9,5 km a má 9 zastávek s informačními tabulemi věnovanými zdejší historii, geologii, starým cestám, krajinnému rázu a připomíná také pozůstatky důlní činnosti.